Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 лиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламаціи неопечатанû вôльнû ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 30. | Нинѣ: гр. к. Суб. задушна, рим. к. Никифора | Завтра: гр. к. Н Мясопус., рим. к. Предвап. | Субота 8 (20) лютого 1892. | Всходъ сонця 7 г. 2 м.; заходъ 5 г 28м Баром. 761; термом. — 0·2° — 10·0°. | Рокъ II.

Борба о Середземне море.

Мы въ серединѣ Европы мало звертаемо на то уваги, що дѣе ся на полудни нашои части свѣта, на берегахъ Середземиого моря; що найбôльше, мы слѣдимо ще за всякими рухами на балканьскôмъ пôвостровѣ, позаякъ знаемо добре, що колибъ мало прийти до якоись войны европейскои, та наколибъ початокъ до неѣ не вышовъ зъ того самого пôвострова, то певно вôнъ вôдогравъ бы въ нѣй непослѣдну ролю. А всежь таки коли пригляне-мось близше тому, що дѣе ся на берегахъ Середземного моря, то побачимо, що тамъ складаесь все на то, щобы въ евентуальной войнѣ европейской розвинулась тамъ друга акція на великû розмѣры рôвнобѣжна до тои, яка мала бы обняти пôвнôчну Европу. Не на часѣ може есть середъ глубокого мира, якій нинѣ дѣйстно пануе въ Европѣ, робити комбінаціи военнû, але въ виду того, що лагодить ся надъ Середземнымъ моремъ, годѣ зновъ и зовсѣмъ спускати зъ ока можливости войны. А коли вже разъ припустить ся ту можливôсть, то чей и можна уявити собѣ, въ якій спосôбъ евентуальна акція военна могла бы розвинутись. Зъ борбы, яка нинѣ веде ся о Середземне море, можна припускати, що наколибъ дѣйстно коли мало прийти до якоись акціѣ военнои, то она вôдъ разу розпалась бы на двѣ части; одна пойшла бы пôвнôчною частею Европы вôдъ Россіѣ черезъ Нѣмеччину до Франціѣ, друга загорнула бы на полудни балканьскій пôвостровъ, Италію та Францію и розширилась бы на всѣ побережа Середземного моря. Одна и друга акція заанґажували бы и Анґлію, лишень полуднева въ значно большôй якъ пôвнôчна. Могло бы навѣть дойти до того, що на полудни Европы прийшло бы ще може скорше до якоись акціѣ военнои якъ на пôвночи, а то ось изъ якихъ причинъ.

Рѣчь звѣстна, що на Середземнôмъ мори ривалізують зъ собою вже вôдъ давна Анґлія, Франція и Италія, а та ривалізація стала въ послѣднихъ часахъ вже такъ велика, що интересованû тутъ державы зачинають вже на добре думати о можливости войны и всякими способами старають ся укрѣпити тутъ свои позиціи. Гляньможь, якъ стоить справа надъ Середземнымъ моремъ.

Въ послѣдныхъ часахъ справы мароканьска и египетска звернули були въ великôй мѣрѣ на себе увагу. Ледви що показали ся були якись розрухи коли Танґеру, а вже тамъ зъявились були военнû кораблѣ Анґліѣ, Франціѣ, Испаніѣ и Италіѣ. Навѣть Россія лагодить для своихъ цѣлей фльоту для Середземного моря а именоване россійского ґенер. майора кн. Кантакузена войсковымъ аташе въ Атинахъ стоить певно въ звязи зъ можливою акціею Россіѣ на Середземнôмъ мори. Такъ само лагодить ся и Греція до тои акціѣ; еѣ очи звернены на островы Крету и Ципръ. Италія дивить ся завистнымъ окомъ на Тріполісъ, котрый уважала вже за свôй, а де теперь розсѣдаесь Франція и що найважнѣйше, зачинае тамъ укрѣпляти свои позиціи. Тріполісъ не мавъ доси нѣякихъ укрѣпленыхъ портôвъ военныхъ лишь отвертû и мало приступнû пристани. Франція задумуе зробити въ Бізертѣ, що лежить якъ разъ противъ Сициліѣ, великій портъ военный, а рôвночасно бере ся и на всхôднôмъ побережу Трѣполісу укрѣпляти порты въ Сузѣ и Сфаксѣ. Фактъ сей переляkавъ Италію и она лагодить ся зновъ у себе дома на всякій случай. Въ Кастро Джовані, въ самôмъ осередку Сициліѣ, наказано передъ кôлькома днями завести укрѣпленый таборъ, а такъ само мае укрѣпити ся приморске мѣсто Трепані на захôднôмъ побережу Сициліѣ та ще й кôлька другихъ

Поки що стараесь Италія звернути увагу Анґліѣ на грозячу небезпечнôсть вôдъ стороны Франціѣ на Середземнôмъ мори а праса италіяньска и анґлійска доказують, що Франція зобовязалась якоюсь тамъ угодою не укрѣпляти своихъ позицій въ Тунісѣ. На то вôдповѣдають зъ Парижа: Бартлемі-Ст. Гілеръ заявивъ бувъ лишь своего часу въ анґлійскôмъ міністерствѣ справъ заграничныхъ, що Франція на теперь не думае укрѣпляти Бізерты, але коли Анґлія схоче вмѣшати ся теперь до сеѣ справы и буде жадати вôдъ Франціѣ, щобы она придержувалась угоды, то Франція скаже Анґлійцямъ: Придержуйтесь вы угоды и уступѣть ся зъ Єгипту а тогды и мы не будемо укрѣпляти Бізерты.

Зъ сего видко найлѣпше, якъ пôпутанû интересы на Середземнôмъ мори и якъ тутъ борба о пановане на тôмъ мори стае чимъ разъ сильнѣйша. Укрѣплене Бізерты мае отже двояку цѣль: яко точка опоры для французскои фльоты въ еѣ можливôмъ конфліктѣ зъ Анґліею и зъ Италіею. А вôдносины для Фран-

---

4

Львôвъ за рускихъ часôвъ.

Исторична розвѣдка дра Александра Чоловского.

(Дальше.)

Зъ повысшого выдѣли мы вже, якъ и де означуе дръ Чоловскій мѣсце первѣстного, руского Львова. Дальше доказуе вôнъ такъ:

Въ загальныхъ чертахъ фізіономія мѣста не могла рôзнити ся вôдъ другихъ престольныхъ городôвъ якъ: Киѣвъ, Холмъ, Галичь и т. д. Якъ де инде такъ и тутъ вершокъ горы займавъ „дѣтинець“ а терасу „пригороде“. Валы, усипанû краемъ спадôвъ и окруженû частоколомъ, скрѣпляли природну оборону. Приступъ бувъ можливый воротами, котрû стояли тамъ, де й до нинѣ найдогоднѣйшій приступъ до терасы, т. е., тамъ, де сходить ся улиця „замкова“ зô „смерековою“ а повысше улицѣ званои зъ давенъ давна „пôдъ брамкою“. Пôдгороде сягало безъ сумнѣву ажь до Полтвы, а головна его часть лежала тамъ, де нинѣ „старый ринокъ“, улицѣ Льва и Сѣнявска, та сягало ажь по нинѣшну улицю шкарпову и костелъ П. Маріѣ Снѣжнои. Высота Замковои горы каже припускати, що на нѣй стояла башня сторожнича (столпъ), якû въ давныхъ часахъ ставлено въ певнôмъ вôддаленю вôдъ городôвъ.

Львôвъ бувъ вôдъ першои хвилѣ столицею свого основателя кн. Льва. Де стоявъ княжій дворъ, годѣ нинѣ докладно означити. То лишь рѣчь певна, що вôнъ стоявъ въ укрѣпленôмъ городѣ. То потверджуе мѣсцева традиція львôвска, котра каже, що дворъ Льва стоявъ повысше церкви св. Николая, отже якъ разъ тамъ, де колись бувъ „дѣтинець“ або на терасѣ, де було пригороде.

Але мôгъ бы хтось сказати, що той Львôвъ то не бувъ першій, то бувъ другій, котрый перенесено зъ иншого мѣсця, божь прецѣ першій велѣвъ темникъ Бурундай въ 1261 р. розвалити. Алежь треба й то зважити, що коли въ лѣтописи каже ся: „Левъ розмета городъ Львôвъ“, чи то мае заразъ значити, що городъ бувъ до тла збуреный а его жителѣ розôгнанû? Татарамъ чей не ходило о саму оселю, лишь о еѣ укрѣпленя, и домагали ся, щобы тû розметати. Левъ зробивъ то зъ конечности, але коли подруживъ ся зъ ордою, вôдбудувавъ на нове укрѣпленя а не оселю, бо та була вôдъ початку и нѣхто еѣ не буривъ. То доказуе, що Львôвъ за рускихъ часôвъ не бувъ два разы будованый на двохъ окремыхъ мѣсцяхъ.

Зъ дальшихъ фактôвъ, вôдносячихъ ся до исторіѣ первѣстного Львова, поясняе дръ Чоловскій ще отсû: Длуґошь каже, що польскій князь, Лешокъ Чорный мстячи ся на Львѣ за нападъ, загнавъ ся бувъ въ 1281 р. ажь по самъ Львôвъ, спустошивъ се мѣсто и ограбивъ та попаливъ богато сѣлъ и мѣсточокъ. Позаякъ сучаснû жерела нѣчого о тôмъ не згадують а волыньска лѣтопись каже, що Лешокъ занявъ лишь Переворскъ и вернувъ ся домôвъ, то рѣчь дуже можлива, що Длуґошь, читаючи якусь запропащену руску лѣтопись, зле еѣ зрозумѣвъ и вычитавши въ нѣй, що Лешокъ занявъ „Переворскъ, городъ Львовъ“, значить ся, мѣсто князя Льва, думавъ, що то бесѣда о мѣстѣ Львовѣ.

Важне мѣсце въ исторіи первѣстного Львова займають вѣсти о поселеню ся въ нѣмъ Домініканôвъ, о заснованю ними костела св. Ивана Хрестителя, подарованю имъ Львомъ мѣсця, де стоявъ спаленый княжій дворъ и выставленю на нѣмъ монастиря и костела Божого Тѣла. Першу документну згадку о Домініканахъ у Львовѣ маемо ажь зъ 1374 р. Зъ вôдки отже взялись давнѣйшû о нихъ згадки? Пôсля дра Чоловского рѣчь такъ представляесь:

Зъ початкомъ 17-ого столѣтя розпочали Домінікане спôръ зъ Вôрменами о кусень ґрунту прилираючого до монастиря, котрый Вôрмене були заняли. Обѣ стороны доказували свои права до того ґрунту. Домінікане перешукали свои архівы и уложили поученє для своихъ адвокатôвъ а зъ того поученя взяли ся пôзнѣйшû вѣсти, повторюванû историками. Въ тôмъ поученю кажуть они, що Домінікане зайшли тутъ за папы Григорія IX. на якихъ 50 лѣтъ передъ тымъ, закимъ ще Левъ, сынъ Данила, заложивъ Львôвъ въ 1280 р. Они зайшли сюды въ 1234 р., коли то ще мѣста не було, лишь село пôдъ высокимъ замкомъ и мали свое помѣщене при костелѣ св. Ивана, де теперь Вôрмене. А позаякъ грамоты фундаційнои нема, бо она згорѣла 1408 р., то треба покликати ся на то, що люде розказують. На сѣй пôдставѣ отже доказували они свои права до спорного ґрунту, а позаякъ тû доказы не помагали, то показалась пôзнѣйше пôдроблена грамота фундаційна, въ котрôй розказуе ся все то, що въ повысшôмъ поученю, але вже нѣбы то въ формѣ урядовôй. Пôсля традиціѣ же мали два Домінікане прийти на

цїѣ въ Бізертѣ суть дуже користнй. Тутъ есть пôдъ мѣстомъ озеро на 16 кільометрôвъ (2 милѣ) довге, 10 кільометрôвъ широке а пересѣчно 11 метрôвъ глубоке. Вôдъ озера иде каналъ до моря, нинѣ вправдѣ замуленый, але даючій ся легко поглубити На озерѣ тôмъ могла бы легко помѣстити ся и цѣла фльота французска. Той портъ отже мае бути укрѣпленый; буде то коштувати певно великй сумы, але военна вартôсть его оправдуе выдатокъ.

О сѣмъ укрѣпленю розписуесь теперь широко войскова ґазета Esercito Italiano и каже: „Бізерта, яко пôдстава операційна въ мѣсци, де звужуе ся Середземне море межи Африкою а Сициліею, есть для италіяньскои фльоты особливо небезпечна, котра могла бы зъ вôдтамъ бути кождои хвилѣ зачѣплена; италіяньскому побережу надъ моремъ Йоньскимъ и Тірреньскимъ грозить вôдъ Бізерты безустанна небезпечнôсть. Але Бізерта есть небезпечною и для Анґліѣ. Укрѣплена и заосмотрена ескадрою торпедовою, зможе она ривалізувати зъ Мальтою и Ґібральтаромъ, зможе перервати дорогу до Индій и змусити Анґлію подвоити свою фльоту на Середземнôмъ мори“. Здаесь, що и Анґлія сама добачила вже ту небезпечнôсть, змѣркувала, що коли Франція укрѣпить Бізерту, то она мимо Мальты и Ґібралтару не буде въ силѣ забезпечити собѣ Циперъ и Египетъ, скоро завчасу не подумае о якихсь способахъ противъ Франціѣ. Тожь подôбно якъ Италія, такъ почала и Анґлія думати теперь надъ укрѣпленемъ своихъ позицій на Середземнôмъ мори. Она поки що збôльшае тамъ военну фльоту та придумуе способы, якъ бы Ґібральтаръ вôдповѣдно приготовити до можливои акціѣ военнои. Недавно тому вôдбули ся пробы стрѣляня зъ Ґібральтару до дошокъ плаваючихъ по мори, маркуючихъ кораблѣ ворога. Проба выпала добре и Анґлія хвалить ся теперь, що въ случаю потребы не перепустить анѣ одного корабля чужого попри Ґібральтаръ.

Такъ отже веде ся поволеньки и тихцемъ борба о Середземне море а тй приготовленя военнй, якй на пôвночи Европы въ головныхъ точкахъ вже закôнчилися, зачинають прибирати бôльшй розмѣры на полудни.

Справы краєвї.

(Проектъ закона ловецкого). На найблизшôй сесіи соймовôй мае правительство предложити проектъ закона ловецкого. Проектъ сей есть що до формы одностайною кодіфікаціею всѣхъ законôвъ ловецкихъ, а що до матеріѣ повторенемъ, дальшимъ розвиткомъ або доконечною реформою правныхъ засадъ ловецкихъ. Зъ нововведеныхъ постановъ годить ся згадати про отсй:

Пôдъ правомъ польованя розумѣе ся выключне управнене присвоити собѣ предметы права польованя, т. е звѣрину, на котру вôльно полювати, або деякй пожиточнй части, вôддѣленй вôдъ звѣрины.

Доси въ практицѣ бувъ сумнѣвъ, чи на пр. скиненй роги оленя належать лишь выключно сему, хто мае право польованя — теперѣшный проектъ закона рѣшае сю квестію въ користъ управненого.

Вôдтакъ вычисляе проектъ звѣрята, на котрй вôльно полювати; розширяе самостôйне право польованя на огородженй ґрунты; часъ треваня аренды назначае на 10 лѣтъ, а Намѣстництву надае право продовжити аренду найдальше до 14 лѣтъ, або скоротити до 6 лѣтъ. Дальше йдуть постановы, котрй мають на цѣли зберегти краеву культуру передъ надмѣрнымъ розмноженемъ звѣрины: управильняе ся право убиваня шкôдноѝ звѣрины, й постановляе ся щодо вынагороды за шкоды вôдъ ловôвъ и звѣрины.

Проектъ закона не змѣняе дотеперѣшныхъ правно-приватныхъ засадъ, якъ н. пр., що право польованя, получене зъ посѣданемъ ґрунту, або що фактичне выконуване того права прислугуе тôлько тому, котрый мае обсягъ грунту, якого домагае ся законъ, отже що найменше 115 гектарôвъ въ нерозрывнôмъ комплексѣ.

Той проектъ, коли стане ся закономъ, вôйде въ жите въ три мѣсяцѣ по оголошеню въ дневнику законôвъ краевыхъ, а рôвночасно тратять силу обовязуючу дотеперѣшнй законы й постановы ловецкй.

Переглядъ політичный.

Запомога державна для дôткненыхъ недостаткомъ мае бути, пôсля мотивôвъ предложеня правительственного, ужита передовсѣмъ для людности въ Чехахъ, Моравіи, Шлеску, Галичинѣ, Дальмаціи, Тиролю и Стиріи.

Комісія буджетова выбрала на мѣсце дра Бѣлиньского заступникомъ предсѣдателя дра Мадейского. — Комісія економічна приняла резолюцію пос. Краиньского о дозволенѣ привозу до Вѣдня свинины зъ Галичины, зъ сторôнъ, де нема заразы. — Комісія буджетова приняла вчера проектъ закона о будôвляхъ для Вѣдня, а нинѣ буде радити надъ додаткомъ дорожнянымъ для урядникôвъ державныхъ.

Зъ Вѣдня доносять до Czas-у, що наколибъ справа будôвель вѣденьскихъ станула на порядку дневнôмъ на однôмъ зъ послѣдныхъ засѣдань Палаты послôвъ, то рѣчь можлива, що Рада державна була бы вôдрочена ажъ во второкъ.

Заповѣдженый приѣздъ Є. Вел. Цѣсаря до Будапешту на 16 с. м. вôдложено на найблизшй дни. Часть двôрского персоналу прибула ще 14, а персоналъ канцеляріѣ кабінетовои и уряду маршалкôвского дня 15 с. м.

Загальну увагу звернувъ на себе фактъ, що россійске правительство именувало войсковымъ аташе въ Атинахъ ґен.-майора кн. Кантакузена. Зъ выимкою Парижа, де ґен. майоръ Фредеріксъ есть вже вôдъ многихъ лѣтъ аташе войсковымъ, суть по всѣхъ столицяхъ европейскихъ россійскими повномочниками войсковыми лишь самй полковники. Длячого якъ разъ для Греціѣ выбрано ґен.-майора, то справа, котра всѣхъ здивувала. Кн. Кантакузенъ походить зъ родины давныхъ цѣсарôвъ грецкихъ, що панували въ Константинополи а кôлька членôвъ сеѣ родины вôдзначило ся въ борбѣ противъ Туркôвъ о свободу Греціѣ. Можна отже припускати, що се именоване мае якесь важне значѣне політичне.

Новинки.

Львôвъ дня 7 (19) лютого.

— **Найдостойнѣйша Архікняг. Валерія** перебувши щасливо злоги занедужала въ шѣснапять днѣвъ по злогахъ на катаральне запалене легкихъ въ правôй долѣшнôй части. Загальный станъ здоровля не есть однакожь занепокоюючій и до вчера не наступила нѣяка змѣна.

— **Громадѣ Монастирець**, въ повѣтѣ самбôрскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на докôнчене будовы школы.

— **Вôдзначеня**. Є. Вел. Цѣсарь надавъ лѣсничому Лаврентіеви Терликовскому въ Зеловѣ золотый хрестъ заслуги.

— **Его Вел. Цѣсарь** помилувавъ 79 вязнѣвъ а межь тыми въ львôскихъ заведеняхъ карныхъ 8 мужчинъ и 7 женщинъ а въ Станіславовѣ и Висничу по 5 особъ.

— **Конкурсы**. Краєва рада шкôльна розписуе конкурсы на слѣдуючй посады учителѣвъ при школахъ середныхъ зъ речинцемъ до 15 н. ст марта 1892: 1) на посаду учителя фільольоґіѣ кляси̂чнои яко предмету головного и языка польского яко предмету побôчного въ IV. ґімназіи у Львовѣ 2) на посаду учителя математики и фізики яко предметôвъ головныхъ въ ґімназіи въ Ярославѣ; 3) на посаду учителя языка нѣмецкого яко предмету головного и фільольоґіѣ кляси̂чнои яко предмету побôчного при ґімназіи въ Коломыи; 4) учителя языка польского и фільольоґіѣ кляси̂чнои при ґімназіи въ Ряшевѣ; 5) учителя фільольоґіѣ и языка польского при ґімназіи въ Станіславовѣ; 6) на таку саму посаду при ґімназіи въ Тернополи; 7) учителя языка руского и фільольоґіѣ кляси̂чнои при рускôй ґімназіи у Львовѣ; 8) на таку саму посаду при ґімназіи въ Стрыю; дальше также на посады: катихита римо-кат., двохъ утителѣвъ фільольоґіѣ кляси̂чнои и языка польского, учителя языка нѣмецкого и фільольоґіѣ та учителя историѣ и ґеоґрафіѣ при IV низшôй ґімназіи у Львовѣ; вкôнци на посады: учителя фільольоґіѣ и историѣ и учителя историѣ природнои при ґімназіи въ Подґуржу. — Краєва рада шкôльна розписуе конкурсъ на посаду директора семінаріѣ учительскои мужескои въ Тернополи зъ речинцемъ до 25 н. ст. марта. — Окружна рада шкôльна въ Жовквѣ розписуе конкурсъ на слѣдуючй посады учительскй: 1) посады молодшихъ учителѣвъ: въ Мостахъ великихъ, въ Жовтанцяхъ и Колоднѣ; 2) посады при школахъ етатовыхъ: въ Двôрцяхъ, Любелли, Печихвостахъ, Реклинци, Рожанцѣ и Замочку; при школахъ філіяльныхъ: въ Артасовѣ, Блыщиводахъ, Боровôмъ, Честиняхъ, Гребенцяхъ, Кулявѣ, Купичволи, Мокротинѣ селѣ, Мокро-

---

Русь ще въ 1234 р. и выставити у Львовѣ костелъ св. Ивана Хрестителя на якихъ 25 лѣтъ передъ тымъ, закимъ ще повстало мѣсто. Заложене місіѣ въ мѣсци, де ажь въ 25 лѣтъ пôзнѣйше повстае мѣсто, було бы — каже дръ Чоловскій — такъ безъ цѣли, такъ непрактичне, що не вагаючись можемо его зачислити не до традиціѣ, але до выдумки 17-го столѣтія.

Инакше маесь рѣчь зъ традиціею, котра вяже поселене Домініканъ зъ Констанціею, женою Льва. Констанція, донька короля Белѣ IV., сестра св. Кунеґунды, ревна католичка, выйшла за Льва въ 1250 р. и проживала постôйно у Львовѣ: она мусѣла безъ сумнѣву мати при своѣмъ дворѣ якійсь костелъ и католицкихъ духовникôвъ. Въ тôмъ лежить отже и основа традиціѣ, що то були Домінікане и що они жили при костелѣ св Ивана Хрестителя. Справедливо отже треба той костелъ уважати за найстаршій у Львовѣ, але знову не за такій старый. щобы вôнъ стоявъ тутъ ще передъ побудованемъ мѣста.

Домінікане доказують въ згаданôмъ поученю, що Левъ дарувавъ имъ монастиръ Василіянъ а зъ Василіянами зробивъ замѣну и давъ имъ костелъ Домініканôвъ. Въ рускихъ часахъ — каже дръ Чоловскій — не могло то статися хочь бы вже длятого самого, що въ мѣсци. де нинѣ костелъ Божого Тѣла, стоявъ дѣйстно монастиръ. Цѣла отже та даровизна Льва есть лишь выдумкою зъ кôнця 16 го столѣтя, абы показати, що Домініканамъ надали вже рускй князѣ ґрунты. Зъ цѣлои тои традиціѣ позôстае отже лишь то припущене, що за Льва осѣли Домінікане у Львовѣ и выставили на давнôмъ пôдгородю, пôдъ горбомъ невеличкій костелъ а радше каплицю св. Ивана Хрестителя, котра опôсля за Казимира Великого перейшла въ посѣдане Вôрменъ-упіятôвъ чина св. Василія и зъ вôдси жерело неясныхъ вѣстей, що управляли нею колись Василіяне.

Дуже имовѣрне есть, що въ рускихъ часахъ була тутъ ще инша церковь латиньска, а то парохіяльна церковь Маріѣ Снѣжнои. Алембекъ и Зиморовичъ переказують, що еѣ выставили нѣмецкй жовнѣры, що зайшли зъ Казимиромъ Великимъ въ 1340 року. Треба однакожь звернути увагу, що була то вже дальша струя кольонізаціѣ нѣмецкои. Нѣмцѣ були у Львовѣ вже вôдъ давна, бо зайшли тогды, коли осѣдали въ Холмѣ и Володимири. Въ дипльомѣ зъ 1352 р. сказано выразно, що они вже за Льва мали у Львовѣ свого вôйта Бертольда а по нѣмъ Матѣя, були отже въ бôльшôмъ числѣ и творили окрему громаду та управляли ся своимъ власнымъ правомъ нѣмецкимъ. Ба, що бôльше, заняли вôдъ разу середъ тогдѣшного населеня въ городѣ упривилейоване становище. Ремесла и торговля спочивали переважно въ ихъ рукахъ, вôдъ князѣвъ за „вѣрнй услуги“ одержували нагороды, а якъ великій мали вплывъ и яке значѣне, доказуе сама назва Львова, перекручена вже въ часахъ рускихъ на нѣмецку Lemburga, Lemburg, т. е. Löwenburg (Leoburg). Зъ сего отже вносить дръ Чоловскій, що Нѣмцѣ вже тогды мали свôй парохіяльный костелъ Маріѣ Снѣжнои, выставленый также на старôмъ пôдгородю, котрый впрочôмъ пôсля дипльому зъ 1368 р „зъ давенъ давна“ мавъ вже млынъ на Полтвѣ. (Конець буде.)

тинѣ кольоніи, Нагôрцяхъ, Предримѣхахъ, Пристани, Скварявѣ старôй, Сопошинѣ, Удновѣ, Вязовѣ, Воли жовтанецкôй и Жовтанцяхъ. При школѣ въ Колоднѣ, Рожанцяхъ и Скварявѣ старôй языкъ выкладовый польскій, въ Мокротинѣ кольоніи нѣмецкій а при всѣхъ иншихъ рускій. ПодаYя треба вносити до 31 н. ст. марта.— Выдѣлъ рады повѣтовои въ Пôдгайцяхъ розписує конкурсъ на посаду секретаря зъ речинцемъ до 1 марта и платнею 1200 зр. Подавати ся можуть лише укôнченй правники. — Окружна рада шкôльна замѣска у Львовѣ розписує конкурсъ на слѣдуючй посады учительскй: 1) при 4-клясовôй школѣ въ Замарстиновѣ посада молодшого учителя, 2) при триклясовыхъ школахъ въ Миклашевѣ, Семенôвцѣ и Зубри, 3) при 2 клясовыхъ школахъ: въ Давидовѣ, Дмитрю, Дублянахъ, Грибовичахъ, Пôдбережцяхъ, Пôдбôрцяхъ и Прусахъ посады молодшихъ учителѣвъ и 4) при одноклясовыхъ школахъ: въ Хороснѣ старôмъ, Червушевичахъ, Глиннѣ, Черепинци, Горбачахъ, Каменополи, Козицяхъ, Красовѣ, Кукизовѣ, Лѣсеничахъ Милошовичахъ, Мôсткахъ, Попелянахъ, Руданцяхъ, Середници, Сорокахъ ad Щирецъ и Сигнôвцѣ. Поданя треба вносити до кôнця марта 1892.

— **Пос. Романчукъ** выѣде завтра вечеромъ до Львова. Дръ Альбертъ узнавъ, що пос. Романчукъ може вже выѣхати. Ревматизмъ въ нозѣ не позваляє ему однакожь ходити и длятого треба буде его внести до ваґона.

— **Зъ причины заметелей снѣговыхъ** здержано на зелѣзници Ярославъ-Сокаль рухъ поѣздôвъ межи Ярославомъ а Равою рускою. Межи Равою рускою а Сокалемъ поѣзды курсують.

— **Снѣги и бурѣ**. Зъ рôзныхъ сторôнъ Европы надходять вѣсти о великихъ снѣгахъ, якй упали въ послѣдныхъ дняхъ. Въ Парижи упавъ бувъ дня 16 с. м. такъ великій снѣгъ, що понадъ вечеръ бôльша часть возôвъ мусѣла перестати ѣздити. На бульварахъ лежавъ снѣгъ 12 центіметрôвъ грубо, чого тутъ и найстаршй люде не запамятали. Кôлька театрôвъ треба було того дня замкнути, бо снѣгъ затамувавъ приступъ до нихъ. Тогожь самого дня лютилась сильна буря зъ снѣгомъ въ Лондонѣ и въ цѣлôй Анґліи а рôвночасно настала и велика студѣнь. На побережу розбило ся кôлька кораблѣвъ и потонило ся богато людей. Такожь и на побережу портуґальскôмъ лютилась въ тôмъ самôмъ часѣ велика буря. Она захопила бельґійскій корабель „Конґо", що вѣзъ 150 пасажирôвъ а грôмъ вдаривъ въ маштъ и розбивъ каюту капітана та покалѣчивъ девятнацятеро людей.

— **За подкупства** при асентирунку арештовано въ Воли пôдъ Бескидомъ одного жида, котрый бравъ вôдъ тыхъ, що мали ставити ся до войска, по 200 до 300 зр. за то, абы ихъ увôльнити вôдъ войска.

— **Самохоть спѣкъ ся**. Въ Перемышли влѣзъ до печи въ цегольни дня 16 с. м. робôтникъ Стефанъ Гнатковскій, щобы схоронити ся передъ морозами и тамъ спѣкъ ся на смерть.

— **Розправа карна** противъ Маєра Діаманда, обжалованого о злочинъ обманьства, котрого допустивъ ся тымъ, що черезъ два роки домѣшувавъ до доброи муки шкôдливу для здоровля, закôнчилась тымъ, що судъ засудивъ Діаманда на пôвтретя року тяжкои вязницѣ обостренои постомъ що 14 днѣвъ и на зворотъ коштôвъ процесу. Діамандъ цѣнить свôй маєтокъ на 200.000 зр. а знатоки кажуть, що вôнъ выносить звышь пôвъ міліона.

— **Вôдвдячивъ ся**. На Гетманьскихъ валахъ придыбавъ позавчера поліційный вояк лежачу женщину, котру, побоюючись, абы не замерзла, вôдвѣзъ на инспекцію поліціѣ, где показало ся, що Кароліна Кисска (бо такъ называла ся) пила цѣле пополудне пазъ своимъ хабаломъ, а коли вже не могла рушити языкомъ, вôнъ звязавъ ѣи ще й ноги, абы и ними не могла рушати, та такъ покинувъ єѣ на валахъ.

— **Самоубійства** Въ Перемышли отроивъ ся головками зъ сѣрникôвъ пôдофіциръ 10 полку пѣхоты, М. Шульцъ, зъ страху передъ карою за провину службову. Єго любовниця, Леонтина Бурбанъ, дѣвчина легкого житя, хотѣла такожь пôйти слѣдами Шульца, однакъ приклыканый завчасу лѣкарь выратувавъ єѣ вôдъ смерти.

— **Старе вино**. Одна кракôвска ґазета доносить що въ торговли винъ п. Ґралевского въ Краковѣ при уставлюваню нового пôдкладиння пôдъ бочки зъ виномъ, найшли загребаныхъ въ пѣску 80 фляшокъ, зъ печатками ще зъ 1684 року. Коли одну зъ нихъ отворили, показало ся, що се густе, золотаве и зъ сильнымъ запахомъ чисте угорске вино. — Кобы то лишь не реклама!

— **Засудъ смерти**. Кракôвскій судъ карный засудивъ сими днями робôтника Станіслава Чижа на смерть черезъ повѣшене, за убійство Аґнѣѣ Цеслѣ въ цѣли рабунку. Чижъ кинувъ бувъ єѣ въ рôвъ а вôдтакъ злѣзъ и самъ въ рôвъ а притискаючи єѣ колѣномъ въ груди, придержувавъ одною рукою голову а другою запыхавъ ѣй ротъ глиною, пѣскомъ и камѣнємъ, хочь нещаслива просила его, що коли дарує ѣй житє, то она вôддасть ему все, що лишь має. По убійствѣ обдеръ єѣ до нага и занѣсъ рѣчи до перехову одному сторожеви, кажучи, що се рѣчи его сестры; сторожь донѣсъ поліціѣ и Чижка заразъ приарештували. Передъ судомъ Чижъ удававъ божевôльного, але вкôнци таки призпавъ ся до вины.

— **Знайшовъ ся кандидатъ**. Кôлька днѣвъ тому назадъ подали мы оповѣщенє вѣденьскои ґазеты урядовои, що вѣденьскій судъ краєвый пошукує ката. Ось вже и знайшовъ ся кандидатъ на ту посаду въ селѣ Герінґъ въ Тироли. Вôнъ написавъ таке письмо до урядовои ґазеты вѣденьскои: „До урядовои ґазеты у Вѣдни! Прошу о посаду ката и прошу такожь о близше поясненє, що въ тôй службѣ треба всего робити, наколибъ я ту посаду доставъ. — Берґманъ въ Герінґъ, Тироль"

— **Зъ жалю за вусами**. У епіскопа въ Великôмъ Варадинѣ служивъ вôзникъ вôдъ парады, Олекса Пасторъ. Коли, бувало, яка парада, то вôнъ убере ся въ стрôй мадярскій та подкрутить вусъ по мадярски, що ажь любо. А красный же мавъ, красный вусъ! Недавно тому вôдправивъ ся вôнъ вôдъ епіскопа и ставъ на службу у якогось барона. Все було бы добре, та лишь то було его нещастє, що вôнъ мусѣвъ у барона обголити вусы, ту найкрасшу прикрасу своего лиця. Бѣдачиско такъ тымъ зажуривъ ся, такъ засумувавъ, що ажь зъ жалю за вусами — вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ револьверу, лишаючи по собѣ вдовицю и пятеро дѣтей безъ всякои опѣки.

— **Головна выграна прагскои льотеріи** въ высотѣ 100.000 зр. упала при тягненю дня 12 н. ст. лютого на льосъ сер. 5304 нръ 55. Друга выграна 5000 зр. припала на льосъ сер. 1045 нръ 99. — 2000 выгравъ льосъ сер. 1667 нръ 96. — 1000 зр. выгравъ льосъ сер. 124 нръ 92, а двѣ выгранй по 500 зр. припали льосамъ: сер. 1609 нръ 98 и сер. 3135 нръ 83. Щасливець, що выгравъ першу найбôльшу суму, єсть якійсь субєктъ вѣденьскій, котрый купивъ собѣ льосъ ческои выставы въ якôйсь трафіцѣ. Чи не може то лютити Чехôвъ, що якъ разъ Нѣмець та й до того ще Вѣденець выгравъ найбôльшу суму въ ихъ льотеріѣ выставовои?

— **Смерть чорногорского князя Данила**. Оногды померла въ Венеціи княгиня Дарінка, вдова по попереднôмъ чорногôрскôмъ князю Данилѣ, а дневники при тôй нагодѣ вôдгребли частинку приватного житя и способъ смерти князя Данила. Покôнчивши свои студіи у Вѣдни, повертавъ молодый чорногôрскій князь Данило до своего краю и въ переѣздѣ позналъ въ Тріестѣ кôльканацятьлѣтну дочку тамошного купця Єсувича, Дарінку, котра полонила князя своєю красотою. Въ 1855 Данило привѣзъ Дарінку до своего краю вже яко законну жѣнку и живъ зъ нею дуже щасливо. Въ 1860 р. выѣхавъ Данило зъ своєю жѣнкою до Котару, лѣчити ся зъ ревматизму. Коли судно прибивало вже до берега, де на княжу пару ждали першй достойники войсковй тамошнои залоги, та коли вже кадетъ маринарки, Кароль Вінтеръ, подавъ руку княгини, абы помогти ѣй выйти на берѣгъ, роздавъ ся заразъ выстрѣлъ, а Дарінка упала безъ памяти на судно. Въ тôй самôй хвили Данило хопивъ ся за груди, зъ котрыхъ бухнула кровь, и крикнувъ: „Хтось мене убивъ!" и упавъ на землю. По хвили страшного замѣшаня, прихоплено злочинця, котрый пустивъ ся утѣкати. Бувъ се якійсь Тосъ Кадішь, котрый вôмстивъ ся на князю въ тôй способъ за смерть своего брата, що его Данило передъ трома роками казавъ розстрѣляти. Данило померъ ще таки тои ночи, а Дарінка, приодѣвши жалобу, не здôймала єѣ зъ себе ажь до могилы.

— **Нагробный памятникъ зъ сыра**. Въ мѣстѣ Кагавôѣ въ Сполученыхъ Державахъ померъ недавно старый, безженный міліонеръ Віліямъ Пірсонъ. Въ завѣщаню поставивъ вôнъ мѣжь иншими таке условіє: „Жадаю, щобы въ родинной каплици поставили менѣ мои спадкоємцѣ памятникъ, коло марморного памятника мого вôтця, але памятникъ сей мусить складати ся въ цѣлости зъ — сыра Мои спадкоємцѣ мають уважати, щобы сю статую не ушкодили хробаки, мыши, щурѣ и т. и. Єсли-жь бы показало ся, що спадкоємцѣ выбрали такій рôдъ сыра, що пôдпадає зопсутю, то маґістратъ сего мѣста має мôй маєтокъ вôдъ спадкоємцѣвъ вôдобрати и ужити на користь мѣста". Нещастнй спадкоємцѣ зголосили протестъ противъ того дивачного условія.

— **Смерть спадкоємницѣ**. Въ мѣстѣ Рубо въ Бельґіи дôстала була вдовиця Леметръ тамтого тыждня велику спадщину, выносячу двѣста тысячѣвъ франкôвъ. Вôдобравши грошѣ принесла ихъ домôвъ и замкнула въ зелѣзнôй касѣ. Видко, що якйсь розбишаки довѣдались о тôмъ, бо напали на ню въ ночи въ 16 на 17 с. м., звязали, заткали ѣй ротъ, обляли нафтою и пôдпалили а касу розбили и забрали грошѣ. Огонь спостережено и пригашено, але нещаслива спадкоємниця була вже нежива.

✝ Посмертнй вѣсти.

Померли: Въ Николаєвѣ, Ольга Левицка, зъ роду Княгиницка, жѣнка приходского сотрудника, въ 21-ôмъ роцѣ житя; въ Ходоровѣ, дръ Кароль Ґотлібъ адвокатъ (давнѣйше проживаючій въ Бережанахъ) въ 59-ôмъ роцѣ житя; въ Станіславовѣ, Я. Глоґôвскій, старшій инспекторъ податковый

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 19 лютого. Комісія буджетова постановила всѣма голосами противъ двохъ молодоческихъ приступити до специяльнои дебаты надъ проектомъ закона о будôвляхъ для мѣста Вѣдня. Пос. Козловскій и Рутовскій заявили при тôмъ, що Поляки не мають нѣякого упередженя до Вѣдня. На вечѣрнôмъ засѣданю приняла комісія въ специяльнôй дебатѣ сей законъ.

Будапештъ 19 лютого. Magyar-ujsag доносить, що ґуберніаторомъ австро-угорского банку має стати секретарь державный въ угорскôмъ міністерствѣ фінансôвъ, Людвикъ Ланґъ.

Парижъ 19 лютого. Цѣлый кабінетъ подавъ ся до дімісіѣ. Въ палатѣ послôвъ поставивъ пос. Гіббаръ нагляче внесенє въ справѣ проєкту закона о товариствахъ, щобы вôдповѣсти на зачѣпки епіскопату. Президентъ міністрôвъ принявъ се внесенє яко нагляче, але не въ тôмъ дусѣ, въ якôмъ поставивъ его Гіббаръ, бо правительство противилось бы тому, щобы пôдготовлювати вôддѣленє церкви вôдъ державы. До внесеня, взываючого правительство, щобы оно продовжало політику републиканьску, додавъ ще Фрейсіне справу вотумъ довѣрія. Коли прийшло до голосованя, палата вôдкинула се послѣдне внесенє 304 голосами противъ 202 голосôвъ, а всѣ міністры вышли тогды зъ салѣ и подали ся до дімісіѣ. Въ кризѣ сѣй грає ролю не лишь справа церковна, але и конфліктъ Констанса зъ Льоромъ.

Поѣзды зелѣзничй.

Пôсля середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

До Львова приходятъ:

8 31 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.
3 10 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова, и Стрыя.
11 12 п. особ.: зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.
6 17 п. особ.: зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова.
1 22 п. особ **7 23** п. посп.: зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина.
11 22 п. особ.: зъ Коломыѣ, Саніславова и Гусятына.
7 50 п. мѣш.: зъ Равы Рускои.
3·46 п. мѣш.: зъ Сокаля и Белзця.
Зъ Кракова: о 8 50 п. особ., о 4·03 п. посп., о **7·15** п. мѣш и **9 28** п. посп
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче: о **2 38** п. мѣш., о **2 08** п. пос. и о **7 01** (часъ львôвскій) п. особ

Зô Львова вôдходять:

5 50 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Нов. Санча, Лавочного, Пешту, Мункача, Станіславова и Гусятына.
10·54 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Сухои и Станіславова
7.48 п. особ.: до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова, Гусятина, Хирова и Сухои.
4 48 п. особ.: до Станіславова и Коломыѣ.
8·40 п. посп. **9.48** п. особ. до Станіславова, Черновець, Сучавы, Ясъ, Гусятина.
3·54 п. особ.: Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту.
8·49 п. мѣш.: до Белзця и Сокаля.
5·40 п. мѣш. до Равы Рускои.
До Кракова: о **4 20** п. особ., о 7·20 п. особ., о 2·28 п. посп. и о **8 30** п. мѣш.
До Пôдволочискъ зъ Пôдзамча: о 10·15 п. особ., о **4·22** п. посп. и о **11·05** (часъ львôвскій) п. мѣш.

Примѣтка: Годины надруковані грубыми числами означають часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.